

A matematika legkülönfélébb ágaiban előfordulnak olyan tételek, amelyek valamilyen matematikai objektum létezését állítják. Az ilyen tételeket *egzisztencia-tételeknek*¹ nevezik.

Ebben a cikkben olyan eszközöket vizsgálunk meg, amelyek egzisztencia-tételek bizonyításához használhatóak, leginkább a valós analízis körében.

Először kimondunk néhány tipikus egzisztencia-tételt. Ezek részben szemléltetések, részben pedig eszközök lesznek más egzisztencia-tételek bizonyításához.

Tétel. *Létezik olyan pozitív valós szám, amelynek a négyzete 2.*

A legkisebb felső korlát tétele. *Ha a valós számokból álló H halmaz felülről korlátos és nem üres, akkor a felső korlátai között van legkisebb.*²

Bolzano–Weierstrass tétel. *Tetszőleges korlátos x_1, x_2, \dots számsorozatnak van torlódási pontja.*³

Borel fedési tétele. *Ha egy $[a; b]$ zárt intervallumot lefedünk akárhány nyílt intervallummal, akkor a nyílt intervallumok közül kiválasztható véges sok, amelyek még mindig lefedik az $[a; b]$ intervallumot.*

Az algebra alaptétele. *Minden legalább elsőfokú, valós vagy komplex együtthatós polinomnak van komplex gyöke.*

Ezekben a tételekben közös, hogy egy speciális tulajdonságú szám létezését állítják egy bizonyos halmazban. Egyedül a Borel-tétel látszik kivételnek, de ezt a következőképpen is megfogalmazhatjuk:

Borel fedési tételének átfogalmazása. *Ha adott akárhány nyílt intervallum, és ezek közül semelyik véges sok nem fed le az $[a; b]$ intervallumot, akkor létezik olyan c szám az $[a; b]$ intervallumban, amelyet egyik nyílt intervallum sem tartalmaz.*

I. módszer: intervallum-felezés

Ezt a módszert nagyon szemléletesen mutatja be egy klasszikus példázat.

Feladat: Fogjunk a sivatagban oroszlánt. Ehhez rendelkezésünkre áll egy oroszlánjelző műszer, ami a sivatag bármelyik részletéről megállapítja, hogy van-e benne oroszlán.

Megoldás: Két részre osztjuk a sivatagot, és mindkét felét lemérjük a műszerrel. Ha az egész sivatagban van oroszlán, akkor legalább az egyik felében szintén van. Kiválasztjuk az egyik ilyen fél sivatagot, a másik felét eldobjuk. A fél sivatagot ismét két részre osztjuk; az egyik részt (amiben van oroszlán) megtartjuk, a másik részt ismét eldobjuk. A felezgetést akkor hagyjuk abba, amikor a megmaradt sivatag darab már elég kicsi (azaz csupán egyetlen homokszemből áll), és akkor ráborítunk egy ketrecet. Ezzel megfogtuk az oroszlánt.

A gyakorlatban az *oroszlán* az a matematikai objektum, aminek a létezését bizonyítani akarjuk, például egy speciális tulajdonságú szám. A *sivatag* az a halmaz, amelynek elemei között keressük a kérdéses objektumot, legtöbbször egy intervallum. Az intervallumot természetesen nem elég véges sokszor két részre osztani. Végtelen sok felezésre van szükség, hogy végül csak egyetlen szám maradjon.

Sajnos a „megoldásban” komoly hiányosságok vannak. Ahhoz, hogy kijelenthessük: megfogtuk az oroszlánt, a következő három kérdést kell tisztáznunk:

K1. Biztosak lehetünk-e abban, hogy egyáltalán fogtunk valamit? K2. Csak egyvalamit fogtunk? K3. Hogyan győződhetünk meg róla, hogy oroszlánt fogtunk, és nem valami mást?

Ezeknek a kérdéseknek a megválaszolása nélkül a „megoldás” utolsó mondata közönséges blöff.

Tanulságképpen nézzük meg, mire jutottak volna az ókori görögök a $\sqrt{2}$ -vel.

Akhilleusz és a $\sqrt{2}$

Az ókori görögök csak a racionális számokat ismerték, és tragikus felismerés volt számukra, hogy nincs olyan (racionális) szám, aminek a négyzete 2, holott a geometriában meg tudtak szerkeszteni ilyen hosszúságú szakaszt.

Képzeljük el, hogy Akhilleusz, a mesebeli görög hős megpróbálja megtalálni azt a számot, amelynek négyzete 2. Akhilleusz úgy találja, hogy az 1 túl kicsi (a négyzete kisebb, mint 2), a 2 viszont túl nagy. Ezért úgy dönt, hogy a számot az $(1; 2)$ intervallumban keresi.

Ezután kipróbálja a $\frac{3}{2}$ számot, és megállapítja, hogy ez is túl nagy, mert a négyzete $\frac{9}{4}$, ami nagyobb 2-nél. Ezért a $\frac{3}{2}$ -t és a nála nagyobb számokat eldobja, és csak az $\left(1; \frac{3}{2}\right)$ intervallummal foglalkozik tovább. Ezután az $\frac{5}{4}$ számot próbálja ki (túl kicsi), majd a $\frac{11}{8}$ -ot (túl kicsi), és így tovább. Közben az intervallum, amelyben a $\sqrt{2}$ -t keresi, egyre

¹ A latin *egzisztencia* szó jelentése: létezés

² A H halmaznak a K szám felső korlátja, ha H -nak nincs K -nál nagyobb eleme. Egy halmaz felülről korlátos, ha létezik felső korlátja.

³ Egy sorozatnak a c szám torlódási pontja, ha tetszőleges pozitív ε esetén a sorozatnak végtelen sok eleme esik a $(c - \varepsilon; c + \varepsilon)$ intervallumba.

fogy:

$$(1; 2), \left(1; \frac{3}{2}\right), \left(\frac{5}{4}; \frac{3}{2}\right), \left(\frac{11}{8}; \frac{3}{2}\right), \left(\frac{11}{8}; \frac{23}{16}\right), \left(\frac{43}{32}; \frac{23}{16}\right), \dots$$

Akhilleusznek elég sok ideje van, és az intervallum-felező lépést végtelen sokszor elvégzi. Közben kidobja az összes olyan racionális számot, aminek a négyzete nagyobb 2-nél, és azokat is, amelyeknek a négyzete kisebb 2-nél.

Ekkor kellemetlen meglepetés éri: az összes racionális számot kidobta, nem maradt egy sem.

A valós számok axiómarendszere

Akhilleusz problémáján úgy lehet segíteni, hogy a racionális számokon kívül további számokat vezetünk be. Az nyilván kevés, ha csak egy új számot (a $\sqrt{2}$ -t) találunk ki, szükség van még $\sqrt{3}$ -ra, $\sqrt[11]{7}$ -re, az 1,01001000100001... tizedes törtre és még rengeteg más számra. Az új számokkal mit is akarunk mást, mint számolni, tehát a jól megszokott alpműveleteket és a rendezést (a kisebb-nagyobb relációt) ki akarjuk terjeszteni az „új” számokra is.

A racionális számok kiegészítésére több konstrukció is létezik. Vannak természetesnek nevezhető konstrukciók, például mondhatjuk azt, hogy ezentúl a végtelen tizedes törteket nevezzük számoknak. Ennek a konstrukciónak az a hátránya, hogy a műveleteket – különösen a szorzást – nagyon nehéz definiálni. Vannak kevésbé természetes konstrukciók, amelyek nem annyira szemléletesek, de lényegesen könnyebb a műveleteket definiálni; ilyenek például a racionális számok Dedekind-szeletei⁴ vagy a racionális számokból készített Cauchy-sorozatok ekvivalencia-osztályai.⁵

Magukat az új számokat „valós” (azaz létező) számoknak fogjuk hívni. Most nem az a célunk, hogy a lehetséges konstrukciókat tanulmányozzuk, vagy hogy az egyik konstrukciót előnyben részesítsük a többivel szemben. Inkább nem mondjuk meg, hogy milyen objektumokat nevezünk valós számnak, hanem csak a legfontosabb tulajdonságait soroljuk fel. Ezeket a tulajdonságokat hívjuk a valós számok axiómáinak.

Az axiómákat négy csoportra oszthatjuk:

I. Testaxiómák. Létezik két kétváltozós művelet, az összeadás és a szorzás, valamint két különböző kitüntetett szám, a 0 és az 1 a következő tulajdonságokkal: T1. Tetszőleges a, b valós számokra $a + b = b + a$. T2. Tetszőleges a, b, c valós számokra $(a + b) + c = a + (b + c)$. T3. Tetszőleges a valós számra $a + 0 = a$. T4. Tetszőleges a valós számhoz létezik olyan b valós szám, amelyre $a + b = 0$. T5. Tetszőleges a, b valós számokra $a \cdot b = b \cdot a$. T6. Tetszőleges a, b, c valós számokra $(a \cdot b) \cdot c = a \cdot (b \cdot c)$. T7. Tetszőleges a valós számra $a \cdot 1 = a$. T8. Tetszőleges 0-tól különböző a valós számhoz létezik olyan b valós szám, amelyre $a \cdot b = 1$. T9. Tetszőleges a, b, c valós számokra $(a + b) \cdot c = (a \cdot c) + (b \cdot c)$.

Általában, egy algebrai struktúrát testnek nevezünk, ha teljesülnek ezek az axiómák. Testet alkotnak például a 0, 1, 2 számok, ha az összeadást és a szorzást modulo 3 végezzük (pl. $2 + 2 = 1$), vagy például a racionális törtfüggvények.

A testaxiómákból bebizonyítható az összes jól ismert műveleti azonosság, és sok más fontos tétel, például az, hogy egy polinomból ki lehet emelni a gyöktényezőket.

II. Rendezési axiómák: Létezik egy $<$ reláció a következő tulajdonságokkal: R1. Tetszőleges a, b számokra vagy $a = b$, vagy $a < b$, vagy $b < a$. R2. Ha az a, b, c számokra $a < b$ és $b < c$, akkor $a < c$. R3. Ha az a, b, c számokra $a < b$, akkor $a + c < b + c$. R4. Ha az a, b, c számokra $a < b$ és $0 < c$, akkor $a \cdot c < b \cdot c$.

Egy struktúrát *rendezett testnek* hívunk, ha teljesülnek rá a test- és rendezési axiómák.

Érdekeség, hogy nem mondtuk ki, hogy $0 < 1$; ezt az axiómákból be lehet bizonyítani.

Ezek után definiálhatjuk a pozitív egész számokat: 1, 1 + 1, 1 + 1 + 1 stb. A rendezési axiómák garantálják többek között azt is, hogy ezek a számok különbözőek.

III. Arkhimédészi axióma: Tetszőleges valós számnál van nagyobb pozitív egész szám.

Ez az állítás nem következik a korábbiakból. Például a racionális törtfüggvények között lehet definiálni egy $<$ relációt úgy, hogy rendezett testet alkossanak, de ne teljesüljön az Arkhimédészi axióma.

IV. Cantor-axióma: Egymásba skatulyázott zárt intervallumok sorozatának mindig van közös pontja. Más szóval, ha adott két számsorozat: $a_1 \leq a_2 \leq \dots$ és $b_1 \geq b_2 \geq \dots$ úgy, hogy tetszőleges n -re $a_n \leq b_n$, akkor az $[a_1; b_1] \supset [a_2; b_2] \supset [a_3; b_3] \supset \dots$ intervallumoknak van közös eleme.

Az Arkhimédészi és a Cantor-axióma megadja a választ a K1 és K2 kérdésekre. Tegyük fel, hogy az $[a_0; b_0]$ intervallumból indultunk ki. Az intervallum felosztásakor a felezőpontot ne dobjuk ki; ezáltal egy zárt intervallumokból álló $[a_0; b_0] \supset [a_1; b_1] \supset [a_2; b_2] \supset \dots$ sorozatot kapunk, amelyben az n -edik intervallum hossza $b_n - a_n = \frac{b_0 - a_0}{2^n}$. Ezeknek az intervallumoknak a Cantor-axióma szerint van közös eleme.

Ha az intervallumoknak legalább két közös eleme van: c és d , ahol $c < d$, akkor minden n -re $[c; d] \subset [a_n; b_n]$ teljesül. Ebből következik, hogy $d - c \leq b_n - a_n = \frac{b_0 - a_0}{2^n}$, azaz $2^n < \frac{b_0 - a_0}{d - c}$. Ez azonban azt jelenti, hogy a $\frac{b_0 - a_0}{d - c}$ szám minden 2-hatványnál – és ezáltal minden pozitív egésznél – nagyobb, ami ellentmond az Arkhimédészi axiómának. Tehát a K1 és a K2 kérdésekre igen a válasz.

⁴ A $H \subset \mathbf{Q}$ halmazt a racionális számok Dedekind-szeletének hívjuk, ha tetszőleges $q_1 < q_2$ racionális számokra $q_2 \in H$ esetén $q_1 \in H$. Egy ilyen szelet megfelel annak, hogy a racionális számok halmazát egy valós számnál „elvágjuk”.

⁵ A q_1, q_2, \dots sorozatot Cauchy-sorozatnak hívjuk, ha tetszőleges $\varepsilon > 0$ -hoz létezik olyan n_0 pozitív egész, hogy tetszőleges $m, n > n_0$ esetén $|q_n - q_m| < \varepsilon$. A q_1, q_2, \dots és r_1, r_2, \dots Cauchy-sorozatokat ekvivalensnek nevezzük, ha $(q_n - r_n) \rightarrow 0$.

Első bizonyítás a $\sqrt{2}$ létezésére

Most már minden szükséges eszköz rendelkezésünkre áll, hogy bebizonyítsuk a $\sqrt{2}$ létezését.

Akhilleuszhoz hasonlóan definiálunk egy intervallsorozatot. Legyen $[a_0; b_0] = [1; 2]$. Ha $[a_n; b_n]$ -et már definiáltuk, akkor vizsgáljuk meg, hogy $\left(\frac{a_n + b_n}{2}\right)^2$ nagyobb-e mint 2. Ha $\left(\frac{a_n + b_n}{2}\right)^2 > 2$, akkor legyen $[a_{n+1}; b_{n+1}] = \left[a_n; \frac{a_n + b_n}{2}\right]$. Ellenkező esetben legyen $[a_{n+1}; b_{n+1}] = \left[\frac{a_n + b_n}{2}; b_n\right]$. Ezzel egy olyan

$$[a_0; b_0] \supset [a_1; b_1] \supset [a_2; b_2] \supset \dots$$

intervallum-sorozatot definiáltunk, amelyben tetszőleges n -re $a_n^2 \leq 2$ és $b_n^2 \geq 2$.

Az intervallsorozatnak létezik egyetlen közös eleme; jelöljük ezt c -vel. Már csak azt kell bebizonyítanunk, hogy a K3 kérdés szavaival c egy oroszlán, azaz $c^2 = 2$.

Tetszőleges n -re igaz, hogy $c^2 \leq b_n^2$ és $a_n^2 \leq 2$, ezért

$$c^2 - 2 \leq b_n^2 - a_n^2 = (b_n - a_n)(b_n + a_n) < \frac{1}{2^n} \cdot (2 + 2) = \frac{4}{2^n}.$$

Ha a $c^2 \geq a_n^2$ és $b_n^2 \geq 2$ egyenlőtlenségből indulunk ki, akkor pontosan ugyanezt kapjuk $(2 - c^2)$ -re. A két eredmény együtt azt állítja, hogy

$$|c^2 - 2| < \frac{4}{2^n}.$$

Az Arkhimédészi axióma miatt a $\frac{4}{2^n}$ szám tetszőleges pozitív számnál kisebb lesz, ha n elég nagy, ezért $|c^2 - 2|$ nem lehet pozitív. $|c^2 - 2|$ tehát 0, azaz $c^2 = 2$.

A legkisebb felső korlát tétele

Ugyanezzel a módszerrel bizonyíthatjuk be a legkisebb felső korlát tételét.

Legyen L_0 egy olyan szám, amely nem felső korlátja H -nak (ilyen létezik, mert H nem üres), és legyen K_0 egy felső korlát. A K_0 -nál nagyobb számok is mind felső korlátok, ezért biztosan $L_0 < K_0$.

A legkisebb felső korlátot nyilván a $[L_0; K_0]$ intervallumban érdemes keresnünk. Ezt az intervallumot fogjuk felezgetni.

Ha már definiáltuk az $[L_n; K_n]$ intervallumot, akkor vizsgáljuk meg, hogy $\frac{L_n + K_n}{2}$ felső korlátja-e H -nak. Ha igen, akkor legyen $[L_{n+1}; K_{n+1}] = \left[L_n; \frac{L_n + K_n}{2}\right]$. Ha $\frac{L_n + K_n}{2}$ nem felső korlát, akkor legyen $[L_{n+1}; K_{n+1}] = \left[\frac{L_n + K_n}{2}; K_n\right]$.

Az így definiált

$$[L_0; K_0] \supset [L_1; K_1] \supset [L_2; K_2] \supset \dots$$

intervallsorozatban tetszőleges n -re K_n felső korlátja a H halmaznak, L_n pedig nem felső korlátja.

Az intervallumoknak létezik pontosan egy közös eleme, legyen ez M . Azt kell bebizonyítanunk, hogy M felső korlátja H -nak, és nincs M -nél kisebb felső korlát.

Legyen h a H halmaz egy tetszőleges eleme. Bármely n pozitív egészre K_n felső korlát, ezért $h \leq K_n$; másrészt $M \geq L_n$. Ebből következik, hogy

$$h - M \leq K_n - L_n = \frac{K_0 - L_0}{2^n}.$$

Ebből az Arkhimédészi axióma miatt következik, hogy $h - M$ nem lehet pozitív, vagyis $h \leq M$. Ezzel igazoltuk, hogy M felső korlát.

Legyen K egy tetszőleges felső korlátja H -nak. Ekkor tetszőleges n esetén $M \leq K_n$ a konstrukció miatt és $L_n < K$, mert a K -nál nem kisebb számok mind felső korlátok; ezért

$$M - K < K_n - L_n = \frac{K_0 - L_0}{2^n}.$$

Ebből következik, hogy $M - K$ nem lehet pozitív, azaz $M \leq K$. Az M számnál tehát nincs kisebb felső korlát.

A legkisebb felső korlátot latin eredetű kifejezéssel szuprémumnak is nevezzük, a H halmaz szuprémumát (legkisebb felső korlátját) $\sup H$ -val jelöljük. A tétel párja a legnagyobb alsó korlát tétele: Tetszőleges nem üres, alulról korlátos halmaznak létezik legnagyobb alsó korlátja. Ezt infimumnak is nevezzük, jele $\inf H$.

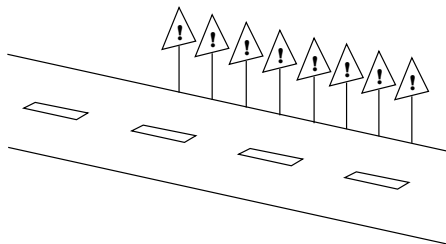
Ha a halmaznak létezik legnagyobb, illetve legkisebb eleme (maximuma, illetve minimuma), akkor ez természetesen azonos a halmaz szuprémumával, illetve infimumával. Maximuma és minimuma nincs minden halmaznak, viszont szuprémuma és infimuma minden nem üres és korlátos halmaznak van.

Érdekesség, hogy a valós számok axiómarendszerében az Arkhimédészi és a Cantor-axióma helyett a legkisebb felső korlát tételét is kimondhatjuk axiómaként. A test- és rendezési axiómákból, valamint a legkisebb felső korlát tételéből nagyon könnyű bebizonyítani a Cantor- és az Arkhimédészi axiómát.

Túl ezen, a legkisebb felső korlát tétele egy másik nagyon fontos eszköz egzisztencia-tételek bizonyítására.

II. módszer: a legkisebb felső korlát tételének alkalmazása

Egy autópút mentén a bokrok között oroszlánok bújtak el (legalább egy). Feladat: fogjunk meg legalább egy oroszlánt. Ismét rendelkezésünkre áll egy műszer, amely az autópút bármely szakaszára meg tudja mondani, hogy van-e ott oroszlán.

1. ábra

Megoldás: Minden egyes pontban állapítsuk meg, hogy az út hátralevő részén van-e oroszlán. Ha van, tegyünk ki egy „Oroszlánveszély” feliratú táblát. Ahol a táblák elfogynak, ott bújt el egy oroszlán.

Tegyük fel, hogy egy $[a; b]$ intervallumban keresünk egy bizonyos c számot, és az intervallum bármelyik eleméről valamilyen módszerrel meg tudjuk állapítani, hogy a keresett c -nél kisebb vagy nagyobb. A c -nél nem nagyobb számok azok a helyek, ahova „táblát teszünk”; ezeket a számokat összegyűjtjük egy T halmazban. Az a hely, ahol „a táblák elfogynak”, a T halmaz szuprémuma.

A szuprémum egyértelműen létezik, viszont ismét meg kell vizsgálnunk, hogy oroszlán-e, azaz rendelkezik-e a kívánt tulajdonságokkal.

A továbbiakban a két módszer alkalmazásaként bebizonyítjuk a bevezetőben kimondott tételeket.

Második bizonyítás a $\sqrt{2}$ létezésére

A $\sqrt{2}$ -t ismét az $[1, 2]$ intervallumban keressük. Azok a számok nem nagyobbak $\sqrt{2}$ -nél, amelyek négyzete nem nagyobb 2-nél, ezért legyen

$$T = \{t \in [1, 2] : t^2 \leq 2\}$$

és $c = \sup T$. A T halmaz nem üres, mert például $1 \in T$. Ugyanakkor felülről korlátos, például a 2 egy felső korlátja. Ezért a c szám definíciója értelmes.

Azt akarjuk igazolni, hogy $c^2 = 2$.

Tetszőleges $0 < \varepsilon < 1$ esetén $c - \varepsilon$ nem felső korlátja T -nek, (c a legkisebb felső korlát), ezért létezik olyan $t \in T$ elem, amelyre $c - \varepsilon < t \leq c$. Felhasználva, hogy $t \in T$ esetén $t^2 \leq 2$,

$$c^2 - 2 \leq c^2 - t^2 = (c - t)(c + t) < \varepsilon \cdot (2 + 2) = 4\varepsilon.$$

Hasonlóképpen, mivel c a legkisebb felső korlát, $c + \varepsilon$ nem eleme a T halmaznak, ezért $(c + \varepsilon)^2 > 2$, amiből következik, hogy

$$2 - c^2 < (c + \varepsilon)^2 - c^2 = 2c\varepsilon + \varepsilon^2 < 5\varepsilon.$$

Azt kaptuk, hogy tetszőleges $0 < \varepsilon < 1$ esetén $|c^2 - 2| < 5\varepsilon$. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha $|c^2 - 2|$ nem pozitív, azaz $c^2 = 2$.

A Bolzano–Weierstrass tétel bizonyítása intervallum-felezéssel

Definiálunk egy olyan $[a_0; b_0] \supset [a_1; b_1] \supset [a_2; b_2] \supset \dots$ intervallum-sorozatot, amelyre tetszőleges n esetén $[a_n; b_n]$ az x_1, x_2, \dots sorozatnak végtelen sok elemét tartalmazza.

Legyen $[a_0; b_0]$ egy olyan intervallum, amely a teljes x_1, x_2, \dots sorozatot tartalmazza.

Ha az $[a_n; b_n]$ intervallumot már definiáltuk, és az végtelen sok elemet tartalmaz az x_1, x_2, \dots sorozatból, akkor az $\left[a_n; \frac{a_n + b_n}{2} \right]$ és $\left[\frac{a_n + b_n}{2}; b_n \right]$ intervallumok közül legalább az egyik szintén végtelen sok elemet tartalmaz. Az egyik ilyenet válasszuk $[a_{n+1}; b_{n+1}]$ -nek.

A $[a_n; b_n]$ intervallumoknak létezik egy közös c eleme. Azt állítjuk, hogy ez torlódási pont. Tetszőleges $\varepsilon > 0$ esetén létezik egy olyan n szám, amelyre $[a_n; b_n] \subset (c - \varepsilon; c + \varepsilon)$. Az $[a_n; b_n]$ intervallum végtelen sok elemet tartalmaz az x_1, x_2, \dots sorozatból; ezeket a $(c - \varepsilon; c + \varepsilon)$ intervallum is tartalmazza.

A Bolzano–Weierstrass tétel bizonyítása a legkisebb felső korlát tételével

Legyen az x_1, x_2, \dots sorozat egy alsó, illetve felső korlátja A , illetve B . Legyen T azoknak a t valós számoknak a halmaza, amelyekre a $[t; B]$ intervallum végtelen sok elemet tartalmaz az x_1, x_2, \dots sorozatból. Ez a halmaz nem üres, például $A \in T$, és felülről korlátos, például B egy felső korlátja. Létezik tehát legkisebb felső korlátja; legyen ez c .

Tetszőleges $\varepsilon > 0$ esetén $c + \varepsilon$ nem eleme a T halmaznak (nagyobb c -nél, a felső korlátnál), ezért a $[c + \varepsilon; B]$ intervallum csak véges sok elemet tartalmaz az x_1, x_2, \dots sorozatból.

A $c - \varepsilon$ szám viszont nem felső korlát (kisebb c -nél, a legkisebb felső korlátnál), ezért létezik egy olyan $t > c - \varepsilon$ szám, ami eleme T -nek. Ez azt jelenti, hogy a $[t; B] \subset (c - \varepsilon; B]$ intervallum végtelen sok elemet tartalmaz az x_1, x_2, \dots sorozatból.

Összefoglalva, tetszőleges ε esetén a $(c - \varepsilon; B]$ intervallum végtelen sok, a $[c + \varepsilon; B]$ intervallum viszont csak véges sok elemet tartalmaz az x_1, x_2, \dots sorozatból; ebből következik, hogy a két intervallum különbsége, $(c - \varepsilon; c + \varepsilon)$ is végtelen sokat tartalmaz.

Borel fedési tételének bizonyítása intervallum-felezéssel

Tegyük fel, hogy az $[a, b]$ intervallumot nem lehet lefedni véges sok nyílt intervallummal. Definiálunk egy olyan $[a_0; b_0] \supset [a_1; b_1] \supset [a_2; b_2] \supset \dots$ intervallum-sorozatot, amelyre tetszőleges n esetén az $[a_n; b_n]$ intervallum nem fedhető le véges sok nyílt intervallummal.

Legyen $[a_0; b_0] = [a; b]$. Ha már definiáltuk $[a_n; b_n]$ -et és ez nem fedhető le véges sok nyílt intervallummal, akkor az $\left[a_n; \frac{a_n + b_n}{2} \right]$ és $\left[\frac{a_n + b_n}{2}; b_n \right]$ intervallumok közül legalább az egyiket szintén nem lehet véges sok nyílt intervallummal lefedni. Az egyik ilyenet válasszuk $[a_{n+1}; b_{n+1}]$ -nek.

A $[a_n; b_n]$ intervallumoknak létezik egy közös c eleme. Tegyük fel, hogy c eleme egy I nyílt intervallumnak. Ekkor elég nagy n esetén $[a_n; b_n] \subset I$. Ez viszont ellentmondás, mert I egymagában lefedí az $[a_n; b_n]$ intervallumot. A c számot tehát egyik nyílt intervallum sem tartalmazza.

Borel fedési tételének bizonyítása a legkisebb felső korlát tételével

Tegyük fel ismét, hogy az $[a, b]$ intervallumot nem lehet lefedni véges sok nyílt intervallummal. Legyen T azoknak a $[a; b]$ -beli t számoknak a halmaza, amelyekre a $[t; b]$ intervallum nem fedhető le véges sok nyílt intervallummal. A T halmaz nem üres, például $a \in T$, másrészt felülről korlátos. Legyen $c = \sup T$.

Ha c -t egyik nyílt intervallum sem tartalmazza, kész vagyunk. Tegyük tehát fel, hogy c -t tartalmazza egy (u, v) nyílt intervallum. Ekkor $c < v$ miatt v nem eleme T -nek, és a $[c; b]$ intervallum lefedhető véges sok nyílt intervallummal. Ezek (u, v) -vel együtt az $(u; b]$ intervallumot is lefedik. Tehát tetszőleges $t > u$ esetén a $[t; b]$ intervallum lefedhető véges sok nyílt intervallummal. Ebből következik, hogy u is felső korlátja T -nek, ami ellentmond annak, hogy c a legkisebb felső korlát.

Az algebra alaptétele

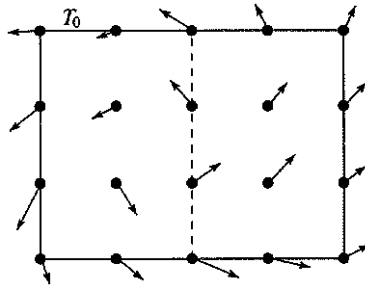
Az algebra alaptételét csak vázlatosan bizonyítjuk. A korrekt bizonyításhoz szükség lenne több fogalom pontos definiálására, amelyek a bizonyítást sokkal hosszabbra nyújtanák.

Tekintsük a

$$p(z) = a_k z^k + a_{k-1} z^{k-1} + \dots + a_1 z + a_0$$

polinomot, ahol $k \geq 1$ és $a_k \neq 0$, és tegyük fel indirekte, hogy nincs gyöke a komplex számok körében.

A polinomot mint a komplex számokon értelmezett komplex értékű függvényt ábrázoljuk úgy, hogy a komplex számsík minden pontjába rajzoljuk be a polinom itteni helyettesítési értékét. Így minden egyes pontba egy vektort rajzoltunk.

2. ábra

A komplex síkon egy függvénynek tetszőleges téglalapon definiálhatjuk a *körülfordulási számát*. Ez azt mondja meg, hogy a téglalap kerületén pozitív irányban körbehaladva a függvényértékek összesen hányszor fordulnak körbe. A körülfordulási számot „előjelesen” számítjuk. Ha például a függvényértékek előbb 60° -ot fordulnak pozitív irányba, majd 420° -ot negatív irányba, akkor összesen 360° -ot fordulnak negatív irányba, és a körülfordulási szám -1 .

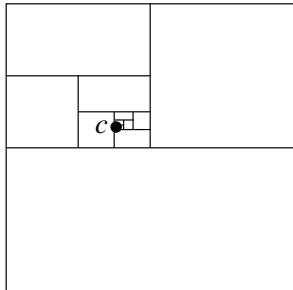
Tekintsünk egy T_0 téglalapot, amely a belsejében tartalmazza a 0 -t. Ha az $a_k z^k$ függvényt ábrázoljuk, akkor a komplex hatványozás tulajdonságai miatt a körüljárási szám pontosan k .

Válasszuk a téglalapot olyan nagyra, hogy kerületén az $a_k z^k$ tag sokkal nagyobb legyen, mint az összes többi tag együttvéve. Ekkor a téglalap kerületén a függvényértékek iránya majdnem ugyanaz lesz, mint az $a_k z^k$ iránya, és a körüljárási szám nem változik.

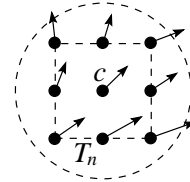
Felezzük el a téglalapot valamelyik oldalával párhuzamosan. Ha körbesétálunk a két fél téglalap kerületén, akkor az egész téglalap kerületének minden szakaszán pontosan egyszer haladunk végig, a két fél téglalap közötti szakaszon pedig mindkét irányban pontosan egyszer. Emiatt a két fél téglalapon a körüljárási számok összege megegyezik a teljes téglalap körüljárási számával.

Most definiáljuk a $T_0 \supset T_1 \supset T_2 \supset \dots$ téglalapokat úgy, hogy tetszőleges n pozitív egész esetén p körüljárási száma a T_n téglalapon pozitív legyen. A T_0 téglalapot már definiáltuk. Ha T_n -et már előállítottuk, akkor felezzük el a hosszabbik oldalára merőlegesen. Ezzel két fél téglalagra bontottuk. A két fél téglalapon a körüljárási számok összege megegyezik T_n körüljárási számával, ami pozitív. Ebből következik, hogy legalább az egyik fél téglalap körüljárási száma pozitív. Az egyik ilyen fél téglalapot válasszuk T_{n+1} -nek.

Nem nehéz meggondolni, hogy a téglalapoknak egyetlen közös pontja van. Legyen ez c . Azt állítjuk, hogy c gyöke a polinomnak.

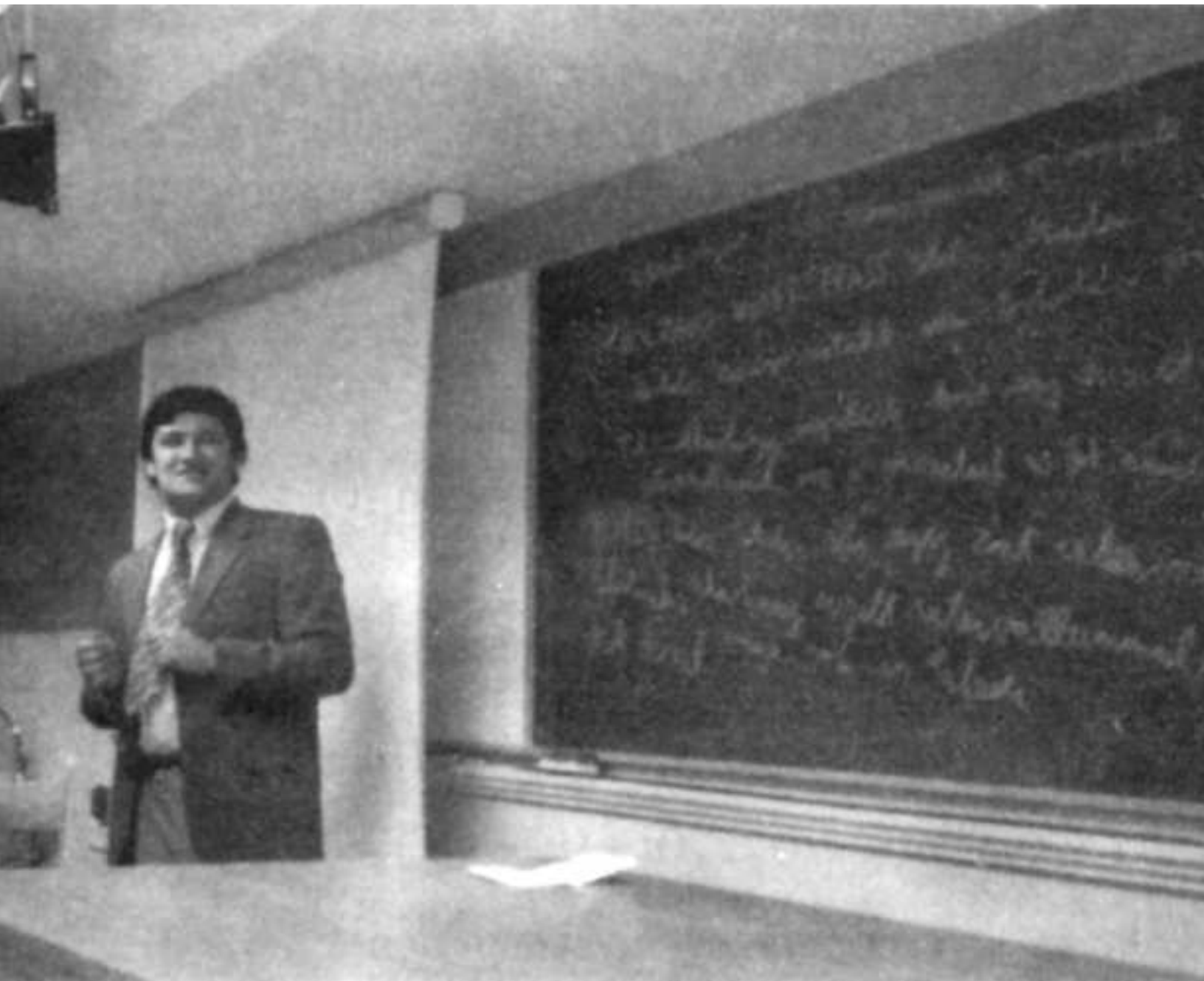

3. ábra

4. ábra

Tegyük fel, hogy c nem gyök, azaz $p(c) \neq 0$. Mivel a polinom folytonos, rajzolhatunk c körül egy elég kis kört úgy, hogy annak belsejében a polinom értékének iránya $p(c)$ irányától legfeljebb 90° -kal térjen el. Ez a kör tartalmazza a T_n téglalapot, ha n elég nagy. Ez viszont ellentmondás, mert a körüljárási szám T_n -en pozitív, ugyanakkor a kör belsejében a függvényértékek egy félsíkba esnek, egyszer sem tudnak tehát körbefordulni.

„Oroszlánfogás” a Téli Ankéton

Feladatok

1. Bizonyítsuk be mindkét módszerrel Bolzano tételét: Ha f az $[a; b]$ intervallumon értelmezett folytonos függvény, $f(a) < 0$ és $f(b) > 0$, akkor létezik olyan $c \in (a; b)$ szám, amelyre $f(c) = 0$.
2. Bizonyítsuk be mindkét módszerrel Weierstrass tételét: Tetszőleges, az $[a; b]$ intervallumon értelmezett folytonos f függvénynek létezik maximuma és minimuma. (Segítség: Keressünk olyan c számot, amelyre $f(c)$ az f értékészletének szuprémuma, illetve infimuma.)
3. Keressünk a valós számok axiómái között olyat, amelyik következik a többiből.
4. Igaz marad-e a Cantor-axióma, ha zárt intervallumok helyett nyílt intervallumokkal mondjuk ki?
5. Miért nincs legkisebb felső korlátja az üres halmaznak?
6. Bizonyítsuk be a test- és rendezési axiómákból valamint a legkisebb felső korlát tételéből az Arkhimédészi és a Cantor-axiómát.
7. Mutassunk példát olyan rendezett testre, amelyben teljesül a Cantor-axióma, de nem teljesül az Arkhimédészi axióma.

8. Adjunk meg olyan rendezést a racionális törtfüggvények testén, hogy rendezett testet alkossanak és ne teljesüljön az Arkhimédészi axióma.

9. Egy p polinomnak nincs gyöke a T téglalap kerületén, ahol a körüljárási száma n . Bizonyítsuk be, hogy a polinomnak, az esetleges többszörös gyököket multiplicitással számolva, pontosan n gyöke van a téglalap belsejében.

Kós Géza